

VELA

La medallista olímpica Sandra Azón i Xavier Torres, president de la Federació Catalana. RUTH MARIOT

11 clubs de vela catalans, en perill per culpa de la llei de costes

El ministeri no dona concessions a entitats que porten dècades al mateix lloc

TONI PADILLA
BARCELONA

Després de més de mig segle obert a primera línia de mar, el Club Nàutic de Cabrera de Mar va tancar les portes fa unes setmanes i va entregar les claus de les seves instal·lacions a l'Estat. El reglament de la llei de costes de l'Estat, aprovada l'any 2013 sota el govern de Mariano Rajoy (PP), ha posat contra les cordes 11 clubs catalans de vela, un dels esports amb més tradició i més èxits olímpics de Catalunya. Malgrat que la llei, que reformava la del 1988, es va posar en marxa fa una mica més de cinc anys, els últims mesos molts clubs de vela catalans han rebut notificacions en què se'ls dona un ultimàtum. "La llei només permet tenir una superfície de 300 metres quadrats i la major part de clubs de vela tenen instal·lacions molt més grans, totes anteriors a la llei. Un esport com la vela necessita més de 300 metres quadrats. Aquesta llei, aplicada d'una manera rigorosa, significa una sentència de mort per a algunes entitats", explica el president de la Federació Catalana de Vela, Xavier Torres.

"La vela és l'esport que més medalles ha donat a Espanya als Jocs Olímpics, amb un total de 19. I moltes han sigut catalanes. Aquesta llei és un atac incompreensible, ja que han aplicat moltes excepcions en altres sectors", diu la medallista olímpica Sandra Azón. Aquesta interpretació escrupolosa de la llei va portar la Federació Catalana de Vela, la que té més llicències a l'Estat, a obrir negociacions amb tots els interlocutors possibles, però

els últims mesos el ministeri per a la Transició Ecològica, com ara s'anomena l'antic ministeri de Medi Ambient, ha començat a enviar peticions per tancar clubs. Totes aquestes cartes, de moment, s'han enviat a clubs catalans, amb l'excepció d'un valencià.

Per adaptar-se i sobreviure, més de 10 clubs catalans de platja –els clubs de vela amb seu en un port no es veuen afectats, a diferència dels 63 clubs amb seu en una platja– necessiten no superar els 300 metres quadrats, sense tenir en compte la superfície ocupada per la zona d'avarada de les naus a la sorra, més 300 metres quadrats més dedicats a la restauració o seus socials. Els 11 clubs afectats superen la superfície i en molts casos no es poden adaptar els edificis, ja que intentar reduir la superfície "obligaria a enderrocar-ho tot i fer-ho

El club de Cabrera de Mar ha tancat i per ara utilitza la seu del de Premià

de nou, un cost massa alt", segons Torres. Molts d'aquests clubs tenen diferents modalitats de vela, fet que "fa impossible organitzar-ho tot en només 300 metres quadrats", segons Azón.

La llei del 2013, però, té milers d'excepcions, i ha salvat edificis turístics a primera línia de mar pel fet que s'havien construït abans de la llei del 1988. També ha aplicat una excepció en el cas dels restaurants de la província de Màlaga, segons explica Torres, pel mateix motiu: "Aquests edificis ja hi eren, però els clubs de la vela també hi eren. Cal pensar que en molts casos no hi havia

concessions legals perquè la llei no preveia regular-ho. S'ha anat adaptant tot, però no es vol aplicar una excepció a clubs amb milers de socis que organitzen desenes de competicions esportives, clau per al futur d'aquest esport", es queixa. Si els clubs que reben notificacions no s'adapten o no tanquen, el president passaria a ser responsable d'una multa que podria arribar al 60.000 euros, motiu pel qual els clubs afectats saben que els tocarà tancar si no hi ha un acord.

En alguns casos, com l'històric Club Baetulo, de Badalona, l'Ajuntament, donant suport al club, proposa convertir-lo en bé d'interès local per protegir-lo, però la llei estatal té diferents interpretacions i no és garantia que pugui protegir una entitat de llarga tradició. Els clubs afectats lluiten per obtenir la concessió al·legant diferents motius, com la tradició, o diferents interpretacions possibles de la llei. Les entitats afectades són els clubs de Torredembarra, Cubelles, Castelldefels (Club Marítim i Club Nàutic), Sitges, Pineda de Mar (Base Nàutic i Club Nàutic), Canet de Mar, Calella, Vilassar de Mar i Badalona (Baetulo). Els clubs de Sant Pol i el Masnou queden dins de zona de port, tot i ser de platja, i no queden afectats. Alguns d'aquests clubs tenien una concessió, altres la negociaven. I, segons la federació, alguns, com el de Cabrera de Mar, "havien presentat els últims anys diferents projectes per renovar la concessió que complien totes les condicions, però fa la sensació que no els ha donat la gana renovar-les", explica Torres. De moment el club de Cabrera de Mar intenta mantenir vives les competicions a Premià de Mar. —

ESPANYOL

La tarda que l'Espanyol va ridiculitzar un Madrid imbatut

ROGER REQUENA
BARCELONA

Avui fa exactament 90 anys l'Espanyol va convertir-se en el primer equip capaç de derrotar en un partit de Lliga el Reial Madrid, que arribava invicte a Sarrià el 24 de març del 1929. Era la setena jornada de la temporada inicial de la Lliga, quan els blancs, que ho havien guanyat absolutament tot en l'arrencada de curs, van caure davant d'un Espanyol que ja els havia amargat un mes i mig abans en la coneguda com la *final de l'aigua*, en què els espanyolistes van alçar el seu primer títol de Copa. El 3 de febrer del 1929 un diluvi va provocar que Mestalla es convertís en un camp de fang, però el partit no es va ajornar per motius de seguretat, per por a la reacció dels aficionats desplaçats. Mestalla es va omplir i l'Espanyol va endur-se la final per un ajustat 2-1.

Un mes després el Madrid busca revenja a la Lliga. I no va ser un partit qualsevol, ja que l'Espanyol va golejar el conjunt blanc per 4-0. "Demostració rotunda d'una superioritat a la qual donava mèrit l'excepcional classe del vençut. L'Espanyol va fer sobre la gespa el que va voler amb un joc precís, ràpid i intel·ligent, i va repetir jugades magistrals i delicades", diuen les cròniques. L'artífex d'aquesta gesta era el tècnic anglès Jack Greenwell, que apostava per mètodes força moderns per a l'època i que havia acceptat una oferta de 12.000 pessetes mensuals de l'Espanyol, que va fitxar un tècnic que havia brillat al Barça del 1917 al 1923. Amb aquest fill de miners a la banqueta, l'Espanyol va adquirir una personalitat pròpia. Després de dues jornades en què havien encaixat 12 gols, va apostar per Ricardo Zamora sota pals. El llegendari porter va ser clau aquell curs, en què va acabar sent el porter menys golejat (24 gols en les 15 jornades que va disputar). El porter barceloní, però, va ser un espectador fa 90 anys. "¿Si m'he vist en perill en alguna ocasió? Poques. Volien esperar les pèrdues per si ens agafaven desprevinguts, però no hem abaixat la guàrdia", va assegurar Zamora.

Un Espanyol de rècord

Tena, a la mitja hora, i Broto, poc abans del descans, van donar avantatge als locals. Oramas, a la segona part, va sentenciar el duel amb un doblet. Les gestes d'aquella generació contra el Madrid no van acabar aquí, ja que només uns mesos després, el curs 1929-30, els blanc-i-blaus van convertir-se en els primers que marcaven quatre gols en Lliga a Chamartín (2-4). En aquella Lliga, per si fos poc, van establir la que gairebé 90 anys després segueix sent la derrota més gran de la història blanca a la Lliga: 8-1 a Sarrià. Uns precedents que recorden que en futbol cap guió està escrit abans de l'inici del partit. —